

ה"ת 3687/07/16 - ולנטינה שלומוב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

ה"ת 3687-07-16 שלומוב נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 6155-06-16

בפני כבוד השופטת נועה חקלאי
מבקשת ולנטינה שלומוב על ידי ב"כ עו"ד יפעת סיל
נגד מדינת ישראל
משיבה

החלטה

לפניי בקשה להחזרת "תפוס" (רכב) לפי פקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח חדש) התשכ"ט 1969 - (להלן: "הפסד"פ").

הרקע העובדתי:

1. ביום 18.6.16 בשעה 20:50 נצפה רמי שרביט, בן זוגה של המבקשת (להלן-"הנאשם"), כשהוא נוהג ברכב ב.מ.וו. מספר רישוי 58-139-16 (להלן -" הרכב") ברחוב כסלו באשקלון, זאת על אף שרישיונו פקע בשנת 2004, על אף היותו פסול מלנהוג על פי מספר גזרי דין שניתנו בעניינו וללא כיסוי ביטוחי.

ביום 19.6.16 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום, במסגרת תיק פ"ל 6155-06-16, המייחס לו עבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף וללא ביטוח.

בנוסף, הנאשם נעצר עד להחלטה אחרת ועודנו במעצר בעת כתיבת החלטה זו.

2. המשיבה ציינה בכתב האישום, כי בהתאם לסעיף 39 לפסד"פ, בכוונתה לבקש חילוט הרכוש אשר שימש את הנאשם לביצוע העבירות, קרי חילוט הרכב.

בשל כך תפסה המשיבה את הרכב ועודנה מחזיקה בו.

המבקשת הגישה לבית המשפט בקשה להשבת הרכב התפוס, מהנימוק כי אין הצדקה להמשך החזקתו על ידי המשיבה.

ביום 1.9.16 התקיים דיון בבקשה. בשים לב שהמבקשת אינה הבעלים הרשום של הרכב, נדחה המשך הדיון ליום 6.9.16, דיון אליו התייצבה גם הגב' חן קמרליקר, חברתה של המבקשת, שהיא הבעלים הרשום של הרכב.

עמוד 1

טיעוני המבקשת

3. ב"כ המבקשת, לא חלקה על עצם סמכותה של המשיבה לתפוס את הרכב, לצורך חילוטו בגמר ההליך, אך טענה, כי הסבירות שבית המשפט יעתר לבקשת חילוט היא נמוכה ביותר, שכן המקרים בהם בתי משפט מחליטים רכב בעבירות של נהיגה בזמן פסילה וללא רישיון הם נדירים, בפרט כשהרכב אינו בבעלותו של מבצע העבירה, אלא בבעלות המבקשת.

ב"כ המבקשת הפנתה לסעיף 39 לפסד"פ, הקובע שבית המשפט רשאי לחלט חפץ, אם האדם שהורשע הוא בעל החפץ.

לדבריה, המבקשת, כמו גם בעלת הרכב, לא נחקרו על כך שהתירו לנאשם לעשות שימוש ברכב ולא הועמדו על כך לדין. לדבריה, בין המבקשת לחברתה הגב' קמרליקר, היה סידור כספי לפיו הרכב נרשם על שם הגב' קמרליקר, ואף ניתנה לה זכות להשתמש בו, כאשר בפועל נקנה בכספי המבקשת והוחזק על ידה. הרכב נקנה בסכום של 90,000 ₪.

ב"כ המבקשת ביקשה שהרכב יוחזר למבקשת על מנת שתוכל למכור אותו. בכך לשיטתה, יצא הציבור נשכר, שכן ינוטרל הסיכון להישנות ביצוע עבירות ברכב. בכסף שיתקבל תוכל המבקשת להסדיר את חובותיה ולהתקיים, זאת לאור המצב הכלכלי הקשה אליו נקלעה, בפרט לאחר מעצרו של בן זוגה.

טיעוני המשיבה

4. ב"כ המשיבה התנגדה להשבת הרכב למבקשת.

לדבריה, בשל היות המבקשת בלתי מורשית לנהיגה עלול הדבר להביא לביצוע עבירות נוספות ברכב. ב"כ המשיבה הטילה ספק ביחס לסידור הכספי שהוצג בין המבקשת לבין הגב' קמרליקר, שלטענתה הוא "סידור" פיקטיבי.

ב"כ המשיבה ציינה, כי עצם העובדה שהמבקשת הייתה עם הנאשם ברכב בעת ביצוע העבירה (הגם שהמבקשת חולקת על עובדה זו) מלמד על הסכמתה כי הנאשם יעשה שימוש ברכב.

לדברי ב"כ המשיבה, השאלה שעל הפרק היא שאלת ה"מידתיות", והגם שלדבריה "החילוט הוא לא אוטופי", הרי שיש לו אחיזה במציאות.

דין והכרעה

5. הגם שאין מחלוקת, בדבר סמכותה של המשיבה לתפוס את הרכב ולבקש חילוטו בגמר ההליך, הרי שהשימוש בסנקציית החילוט בעבירות תעבורה נעשה לעתים נדירות ובמקרים חמורים המצדיקים זאת.

ראו למשל דברי כב' הש' בנג'ו בבפ"מ (חיפה) 2657-08-09 סמנדו יחיאלוב נ' מדינת ישראל:

"... לגישתי לסעיף 32 לפסד"פ תחולה על עבירות תעבורה בכל הנוגע לתפיסת רכב ומניעת שימוש בו, ... יחד עם זאת, אציין, כי לגישתי, תחולת סעיף 32 לפסד"פ - באשר לתפיסת כלי רכב בעבירות

תחבורתיות - מסוייגת רק לאותם מקרים חמורים במיוחד בהם קיימת תשתית ראייתית לסיכון חיי אדם או פגיעה ברכוש עקב נהיגה פרועה ומסוכנת".

(ראו גם: ת"פ (חיפה) 55428-07-12 **מדינת ישראל נ' איימן פסיסי**; בב"ש (ירושלים) 931/09 **מידד דוד נ' ממדינת ישראל**; בב"ש (מחוזי באר שבע) 22261/09 **אלי ריבוח ואח' נ' מדינת ישראל** תק-מח 2009(4),7674).

6. עיינתי בתיק החקירה בעניינו של הנאשם. נוכחתי כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

מבלי להקל ראש בחומרת העבירות המיוחסות לנאשם, ובוודאי מבלי להקל ראש בעברו התעבורתי המכביד עד מאוד, התרשמתי כי נסיבות ביצוע העבירות בתיק הנוכחי אינן חריגות בחומרתן באופן המצדיק את המשך תפיסתו של הרכב, בפרט בשים לב שהרכב התפוס אינו בבעלותו של מבצע העבירה ובשים לב להוראת סעיף 39 לפסד"פ.

לטעמי, בנסיבות התיק שלפניי, (ומבלי לקבוע מסמרות בשאלת זהות בעלת הרכב) יש ליתן עדיפות לזכות הקניין של בעלת הרכב, על פני האינטרס הציבורי שבהמשך תפיסת הרכב בשל העבירות שבוצעו באמצעותו על ידי הנאשם.

עם זאת, בשל היותה של המבקשת עצמה בלתי מורשית לנהיגה, בשל הסיכון להישנות עבירות ברכב במידה והרכב יוחזר לחזקתה ובשל הצהרתה כי בכוונתה למכור את הרכב, מצאתי לנכון להורות על שחרורו של הרכב בתנאים שימנעו ממנה ומהנאשם את השימוש ברכב ועם זאת יאפשרו מכירתו.

7. לאור כל האמור, אני מורה על שחרור הרכב בכפוף לתנאים הבאים:

א. הרכב ישוחרר לידי הגב' קמרליקר, בכפוף לכך שתחתום על התחייבות בסך ₪30,000, שלא תמסור את הרכב שמספרו 58-139-16 לחזקתה של המבקשת (כל עוד אינה מורשית לנהיגה) ולחזקתו של הנאשם ולא תאפשר להם שימוש ברכב.

ב. המבקשת תחתום על התחייבות בסך ₪30,000, שלא לקחת את הרכב לחזקתה לא לנהוג בו (כל עוד אינה מורשית לנהיגה) ולא להעבירו לחזקתו של הנאשם או לשימוש.

זכות ערר כחוק לבית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, י' אלול תשע"ו, 13 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.